

Bir Ağlayıp Bir Güldüğüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Mart 2016

Dirayetim sınanmakta ve sorguluyorum kurmadığım hayallerimi asla kanıksamasam da, kaydını tutuyorum bir bir günceme yığmadıklarımı ne de olsa görünmez olmalıyım ve bir an evvel gitmeli buralardan. Ya pişman olursam?

Adsızlığımı ihbar eden, direnci kayıp bir kelim kadar serzenişi hicap yüklü ve tahayyül edilesi bir mühimmat iken şu tarafsızlığım hele ki insan coğrafyası gözeneklerim tüm korumacılığı ile kapatmışken algılarımı dış dünyaya...

Dünlerden bir gündü, tanışmadığım kim varsa bir gölgelikte toz buluta karışan sancağı gönlün hele ki her kıyamı rahmet belleyip, çökmüşken dizlerimin üzerine...

Ne rahvan ne de sınır ihlali sadece tasavvur etmekten imtina ettiğim bir seyrin kaçınıcı molası iken.

Bir sekte daha açıyorum beyaz sayfamı mimleyen klavyenin gücü artık neye yeterse.

Adını bilmediğim insanlarla tokalaşıyorum her ara sokakta.

Issızlığımın ne gönüllü istihbaratı kabul edilir ölçüde ne de sayacı ömrün takılmışken aşk yüklü bir imgeyi baş tacı yapıp, taşıyıp taşıyamadığımın bile farkına varamadığım o küfemde uçururken ölü sinekler.

Ölümlü dünyanın sonsuz alameti.

Rabbimin himayesinde adsız bir korkuya tekabül ederken yaşama sevincim ve kilitletiğim o noktada buyur ederken serkeş maziyi.

Anlam bulamadığım ya da anlam olamadığım...

Görünenden öte ve görmemeye meyilli iken o sisli tabakada kaybolmuş ve unutulmuş şehri İstanbul.

Hesaba katmadığım ne varsa bir bir peyda oluyor sabahın ertesi. Önce isli bir geceyi yolcu ediyorum ve sisli bir güne geçit vermeye tam yelteniyorum ki...

Mütereddit ruhun hangi izleği ise konuk olduğum ve hangi kayıp şehir ki; bir yakadan diğerine ulaşmayı asla göze alamadığım.

Bir gün öncesi ya da bir ömür ertesi.

Aşka hürmeten sevdiğim kim varsa yine aşktan dönenin kaşığı kırılınsın, dememe ramak kalıyor ki rahmet bildiğim bir imleci tevafuk bilip sonlandırıyorum yolculuğumu... dememe ne hacet oysa yeni koyulmuştum yola.

Bir gün evvelden kalmayım hem de doya doya içtiğim aşk şarabının yarattığı hezimet iken her görüntüyü flu kılan. Demem o ki; ezberimde ne varsa yitip gitti üstelik haraç mezat satmıştım ruhumu önce bilinmeze sonra da sakıncalarını görmezden gelip rast geldiğim en deli imgeye kucak açmışken.

Adresime postalanan tüm mektupları tek tek okuyorum derken kodluyorum ve nihayetinde yırtıyorum ve adını bilmediğim o imtiyaz sahipleri artık nasıl bir hak görüyorsa cevap vermeye bile yeltenmeden tek seferde gömüyorlar en derine. Mubah olup olmadığından öte gönüllü bir seferberlikle adımları anmaya dahi yeltenmiyorlar. Biliyorum ki; ben de herkes gibi rakamlardan ibaretim hele ki günler sonrası tek bir koda tekabül edeceğimin bilincinde tüm pervasızlığımla görüntü addedilen o vesikalık resimlerde takılı kalmış kayıp sevinçlerimi ve gizli gözyaşlarımı tehir ediyorum yeniden.

Görünmemeliyim yoksa görmezden mi gelmeliyim belki de savurmalıyım en deli nidayı ve çabuk tutmalıyım elimi. Anlaşılma kaygımı bertaraf etmeliyim en delici rotayı tutturup çekip gitmeden önce. Anlama yetimi teğet geçmeli kim varsa rast geldiğim ve sonlandırmalıyım bu masalı.

Mutluluğa gönüllü, aşka dirençli, kötülüğe meyilli kim varsa...

Sıra dışı ama sıradan olduğunu savunan hele ki biteviye ıslık kaçarken kader yine de sorup soruşturmadan tescil ettirdiğim en yüksek rakıma denk gelip konuşlanmışken gönül pazarımda...

"Yok mu seven, hadi ama: Yetişen alıyor hem de bir alana ikinci bedava."

Tezahürü mü evrenin yoksa bir rüya mı gördüğüm?

Yankısı mı gönül sesimin yoksa şizofrenik bir tını mı ahkâm kesenlere inat sevmeyi sürdürürken iklimsiz seyirlerinde ikilem yüklü o muhatap bellediğim hangi izlekse gözümün takıldığı?

Soyut mecralarda sürüklenmek kadar keyfe keder olsa da sarsak bir düşün himayesinde ve isimsiz bir kitabın önsözündeyim hem de bir tümlece sığdırmış olduğum şu dağınık hayatın ölümlü deviniminde gönülden ettiğim her dua.

Kader peşkeş çekerken tüm rüyaları, tehir ettiğim bir sona her ne kadar uzak tutsam da benliğimi, yerçekimine yenik düşen gözyaşlarımı fırsat bilip koşuyorum sağanağın altında: Ya görünmediğime

kâiniyim ya da gördüğüme emin dahi olamadığım delice bir sevdayı yok sayarken evren...

Mutluluk köpük köpük ve belli ki sönmeye aday bir balon bir dakika sonrasını kestiremediğim. Sürçü lisan eylediğim ve kim bilir neyin nesi şu eşrafı gönülsüz cümlelerin.

Bilemediğim belki de doyamadığım.

Susup susup imlecine takıldığım.

Bir ağlayıp bir güldüğüm.

Bin susup bir kelimeye yığıdığım hanidir israf eylediğim bir dokunuş iken yürek kanarken için için, yine de kandırılmaya muktedir bir serzenişi duymazdan gelemeyip takıldığım o kancada bir yandan sallandırdığım kayıp düşlerim.